

Ο.Φ.Ε.Π.

ΟΜΙΛΟΣ ΦΙΛΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΟΙΜΕΝΙΚΟΥ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΟ ΜΟΡΦΟΛΟΓΙΚΟ ΠΡΟΤΥΠΟ

Το μορφολογικό πρότυπο μιας φυλής είναι η λεπτομερής περιγραφή όλων των κυρίαρχων χαρακτηριστικών που εκφράζονται στον φαινότυπο, δηλαδή γίνονται άμεσα αντιληπτά από τον παρατηρητή και αντιπροσωπεύουν την φυλή.

Τα χαρακτηριστικά αυτά καθώς και οι αντιληπτές ιδιότητες του σκύλου που ανήκει σε μια φυλή, πρέπει να συναντώνται σε μεγάλο βαθμό σε όλο τον πληθυσμό της και να είναι εναρμονισμένα με το περιβάλλον στο οποίο διαβιεί ο πληθυσμός αυτός και με τον ρόλο που παίζει η φυλή.

Πολλές φορές το μορφολογικό πρότυπο προεκτείνει και εξιδανικεύει τα απαιτούμενα χαρακτηριστικά του πληθυσμού, σε μια **προσπάθεια να διακρίνει και να εξάρει τον συνδυασμό των χαρακτηριστικών που ισχυροποιούν την φυλή στο ρόλο της ή την καθιστούν πλέον προσαρμόσιμη στο περιβάλλον ή αισθητικά αρτιότερη.**

Είναι φανερό λοιπόν ότι το μορφολογικό πρότυπο συντάσσεται μετά από μελέτη ενός μεγάλου αριθμού σκύλων της φυλής που διαβιούν σε μεγάλη γεωγραφική έκταση και βασίζεται στα κυρίαρχα χαρακτηριστικά και όχι στις ακραίες εκφράσεις τους. Οι τελευταίες αποτελούν συχνά τα ανεπιθύμητα στοιχεία της φυλής.

Η σύνταξη του μορφολογικού προτύπου των φυλών σκύλων που είναι γνωστές διεθνώς, στις περισσότερες περιπτώσεις από ότι είναι γνωστό από τις γραπτές πηγές πληροφόρησης, στηρίχθηκε στις παρατηρήσεις επί του φαινοτύπου και ελάχιστα τεκμηριώθηκε με την γενετική ανάλυση των στοιχείων που φαίνονται στην σωματική διάπλαση.

Αυτό έγινε γιατί δεν υπήρξε οικονομικό κίνητρο και σύνδεση με παραγωγικές αξίες, όπως ισχύει για τα παραγωγικά ζώα, αφού η εκτροφή σκύλων είχε στηριχθεί στις ιδιότητές τους τις σχετικές με την προσφορά εργασίας ή την ψυχαγωγία.

Σημαντικό στοιχείο του μορφολογικού προτύπου είναι η ικανότητά του να ακολουθεί την εξέλιξη της φυλής και να προσαρμόζεται στην καθολική έκφραση της γενετικής ποικιλοτήτάς της σε σχέση με τον παράγοντα χρόνο. Η διαχρονική επάρκεια του μορφολογικού προτύπου εξαρτάται από το μέγεθος των αλλαγών που είναι αναγκαίες για να προσαρμοστεί ο γενετικός σχεδιασμός στην εξέλιξη του πληθυσμού και την σταδιακή αποκάλυψη όλων των χαρακτηριστικών μιας φυλής.

Οι μικρές αλλαγές που συμβαίνουν σε μεγάλες χρονικές περιόδους δείχνουν την επάρκεια της αρχικής οριοθέτησης των χαρακτηριστικών.

ΤΟ ΜΟΡΦΟΛΟΓΙΚΟ ΠΡΟΤΥΠΟ ΕΡΓΑΛΕΙΟ ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΗΣ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ

Ο βασικός σκοπός του μορφολογικού προτύπου είναι να οδηγήσει τον πληθυσμό μιας φυλής, μέσα από την ελεγχόμενη αναπαραγωγή, σε μια ομοιομορφία και σε σταθεροποίηση των επιθυμητών ιδιοτήτων της.

Για τις φυλές εργασίας, η ομοιομορφία των ατόμων πρέπει να εναρμονίζεται με τα ανατομικά στοιχεία που εξασφαλίζουν την εργασιακή ικανότητα και συνεπώς δημιουργούνται ανεκτές αποκλίσεις κάποιων χαρακτηριστικών, που λειτουργούν

Ο.Φ.Ε.Π.

ΟΜΙΛΟΣ ΦΙΛΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΟΙΜΕΝΙΚΟΥ

ισοροπιστικά στις ακρότητες του τύπου, μέσα από τις επιλεγμένες συζεύξεις των ατόμων που τα διαθέτουν.

Ο χρωματισμός και οι ποικίλες εκφράσεις του, καταχωρούνται στα αισθητικά στοιχεία της φυλής και μπαίνουν σε δεύτερη μοίρα στην αξιολόγηση της αξίας των ατόμων της.

Ανάλογη εκτίμηση γίνεται για την αξιολόγηση του μήκους του τριχώματος, που ενώ δημιουργεί στην σωματική φόρμα την αίσθηση της διαφορετικότητας, δεν αποτελεί παράγοντα διάκρισης των ατόμων, όταν καλύπτει ανατομικά στοιχεία της ίδιας ποιότητας.

Σήμερα μετά 13 χρόνια εκτροφικής δραστηριότητας με επιλεγμένες συζεύξεις όσων ατόμων περιήλθαν στην ιδιοκτησία των φίλων του Ελληνικού Ποιμενικού, τα συμπεράσματα επί της μορφολογίας του σκύλου αυτού είναι σαφέστερα και δείχνουν τα σημεία τα οποία χρήζουν αναλυτικότερης περιγραφής.

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΠΟΙΜΕΝΙΚΟΣ

Η ανατομική κατασκευή του Ελληνικού Ποιμενικού μας αποκαλύπτει ένα σκύλο μετρίου έως μεγάλου μεγέθους, με συμπαγές σώμα και μεγάλη σωματική δύναμη, που είναι ικανός να συνοδεύει το κοπάδι και να συμπλέκεται με τον αντίπαλο διατηρώντας την σωματική υπεροχή.

Στην μορφολογία του γίνονται αντιληπτά χαρακτηριστικά που είναι κοινά στους ποιμενικούς αλλά και στους μαστιφοειδείς τύπους σκύλων.

Ο φαινότυπος αυτός σταθεροποιήθηκε εκατοντάδες χρόνια πριν σε ένα γενετικό κράμα, στο οποίο έχουν αρμονική θέση και τα γνωρίσματα των μολοσσικών σκύλων όπως και αυτά των ποιμενικών.

Το γενετικό αυτό κράμα διατηρήθηκε μέχρι σήμερα εξαιτίας του περιβάλλοντος και του ρόλου που έπαιξε ο σκύλος.

Τις τελευταίες δεκαετίες οι αλλαγές στην διαχείριση των ποιμνίων και οι κοινωνικές μεταβολές, δημιούργησαν μικρές ή μεγάλες αποκλίσεις στον φαινότυπο του πληθυσμού.

Επαφίεται λοιπόν στους σύγχρονους κυνολόγους και εκτροφείς της φυλής, να εκτιμήσουν εάν οι μεταβολές αυτές οφείλονται στις ακρότητες τύπου λόγω της στενής συγγενικής αναπαραγωγής και κατά πόσο είναι μικρές και ανεκτές στα πλαίσια του όρου της φυλής, καθώς επίσης εάν είναι δυνατή η μείωσή τους με τις επιλεγμένες συζεύξεις.

Χρέος μας επίσης είναι να εντοπίσουμε τις μεταβολές του φαινοτύπου που οφείλονται στην μιγαδοποίηση της φυλής και να αποκλείσουμε τα ανεπιθύμητα άτομα από το πρόγραμμα των συζεύξεων.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΙ ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΚΤΡΟΦΙΚΕΣ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ

Η εκτροφή με βάση το μορφολογικό πρότυπο πρέπει να θέτει προτεραιότητες στην αξιοποίηση των ουσιωδών χαρακτηριστικών των ατόμων, αλλά μπορεί επίσης να κάνει χρήση των διαφορών ορισμένων χαρακτηριστικών τα οποία, χωρίς να

Ο.Φ.Ε.Π.

ΟΜΙΛΟΣ ΦΙΛΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΟΙΜΕΝΙΚΟΥ

αλλοιώνουν την φυσιογνωμία της φυλής, δημιουργούν ποικιλίες εντός αυτής (αναφορά στους χρωματισμούς και στο μήκος του τριχώματος).

Η αίσθηση αυτή της διαφορετικότητας πολλών ατόμων της φυλής, δεν πρέπει να μας οδηγεί στο συμπέρασμα ότι έχουμε ανάμιξη δύο ή περισσότερων φυλών που συνέβη τις τελευταίες δεκαετίες, ενώ αυτές υπήρχαν αμιγείς στο παρελθόν, γιατί καμιά μαρτυρία των κτηνοτρόφων δεν στηρίζει τέτοια στοιχεία, αλλά επίσης γιατί η χρήση του σκύλου αυτού στα συγκεκριμένα καθήκοντα και στο ίδιο περιβάλλον δεν ήταν δυνατόν να διατηρήσει διαφορετικές φυλές.

Τα μαστιφοειδή στοιχεία που συναντώνται άλλοτε έντονα και άλλοτε ανεπαίσθητα σε ορισμένα άτομα της φυλής, δεν διαφοροποιούν τον σκύλο από τα ποιμενικά του καθήκοντα, ενώ αντιθέτως στηρίζουν την εργασιακή ικανότητα ενός ποιμενικού και όχι ενός άλλου τύπου σκύλου εδώ και αιώνες.

Ο διαχωρισμός του πληθυσμού των ποιμενικών σκύλων σε δύο ή περισσότερες φυλές σήμερα, με πρόσχημα τον κίνδυνο της συγχώνευσης και εξαφάνισης πολύτιμων στοιχείων που ανήκουν σε διαφορετικούς τύπους σκύλων που υπήρχαν στο παρελθόν, μέσα από τον γενετικό σχεδιασμό μιας φυλής, είναι ουτοπική θέση, γιατί η συγχώνευση αυτή εάν έγινε λειτουργεί εδώ και αιώνες και όχι τις τελευταίες δεκαετίες.

Αντίθετα ο διαχωρισμός του πληθυσμού μπορεί να εντείνει τις εκτροφικές ακρότητες και να επιφέρει την αποδυνάμωση μεγάλου μέρους του σημερινού πληθυσμού, ο οποίος είναι καταπονημένος από την μιγαδοποίηση και την κακή εκτροφή, από την εργασιακή του ικανότητα χωρίς να επιτύχει σε αντάλλαγμα των προσπαθειών βραχυπρόθεσμα, την επιθυμητή ομοιομορφία των ατόμων των άλλων φυλών που ίσως θα προέκυπταν.

Κατά την ιστορική ανασκόπηση της ζωοτεχνικής διαχείρισης των φυλών διεθνώς, βρίσκονται παραδείγματα διαχωρισμού του πληθυσμού μιας φυλής με βάση κάποια χαρακτηριστικά και την δημιουργία άλλων συγγενών φυλών. Αυτός ο διαχωρισμός στις περισσότερες των περιπτώσεων έγινε με κίνητρο την ενδυνάμωση του εθνικού γοήτρου (π.χ. αποικιοκρατικές χώρες του περασμένου αιώνα) και όχι με την συνειδητοποίηση της διαφορετικής σχέσης γονιδίων, περιβάλλοντος και εργασιακών ικανοτήτων ενός πληθυσμού σκύλων.

Είναι φανερό ότι η εκδήλωση των χαρακτηριστικών του σημερινού πληθυσμού κάτω από το εγχείρημα δύο ή περισσότερων εκτροφικών κατευθύνσεων, είναι δύσκολο να οργανωθεί σε αμιγείς τύπους λόγω της μεγάλης γεωγραφικής διασποράς τους και των ποικίλων συνδυασμών τους.

Επιπροσθέτως πρέπει να αναφερθούν και άλλοι αποτρεπτικοί παράγοντες του γενετικού σχεδιασμού των δύο ή περισσότερων φυλών, όπως είναι η σπανιότητα των εξαιρετων ατόμων της φυλής και η δυσκολία να οργανωθούν διοικητικά και να ελεγχθούν για την ποιότητα της εργασίας τους, εκτροφείς που θα επιλέξουν διαφορετικές κατευθύνσεις.

Ο.Φ.Ε.Π.

ΟΜΙΛΟΣ ΦΙΛΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΟΙΜΕΝΙΚΟΥ

Κάτω από αυτά τα δεδομένα ο γενετικός σχεδιασμός της μιας φυλής, παρουσιάζεται αντικειμενικότερος στην προσέγγιση της φύσης του ποιμενικού μας σκύλου.

ΜΟΡΦΟΛΟΓΙΚΟ ΠΡΟΤΥΠΟ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΟΙΜΕΝΙΚΟΥ

Γενική Περιγραφή

Είναι σκύλος ρωμαλέος, με καλή σωματική διάπλαση που την χαρακτηρίζει ο ισχυρός σκελετός και η καλή μυϊκή κάλυψη, ικανός να κινείται όλη μέρα κάτω από αντίξοες καιρικές συνθήκες, σε δύσβατες περιοχές και με τις ελάχιστες απαιτήσεις σε τροφή και ν' αντιμετωπίζει τα αγρίμια που απειλούν τα κοπάδια, είτε με καταδίωξή τους, είτε με συμπλοκή σώμα προς σώμα.

Ο τυπικός βηματισμός είναι ο βραχύς τροχασμός.

Η κίνησή του πρέπει να είναι άνετη και σταθερή στον τροχασμό, ικανή να επιταχυνθεί σε καλπασμό, με δυνατότητα ελιγμών. Στο βάδισμα ο σκύλος κρατά χαμηλά το κεφάλι.

Η παρουσία του στο κοπάδι δεν ενοχλεί τα ζώα με τα οποία αναπτύσσει σχέσεις αρμονικής συμβίωσης και ένστικτο προστασίας, το οποίο εκδηλώνει έντονα με απωθητικές ενέργειες στην παρουσία οποιουδήποτε εισβολέα στον ζωτικό του χώρο.

Τα άτομα της φυλής εμφανίζουν καλή υγεία, μακροβιότητα, αργή ωρίμανση και έντονο σεξουαλικό διμορφισμό, με εμφανή έκφραση στα ανατομικά χαρακτηριστικά.

Τα θηλυκά είναι πολύτοκα και εμφανίζουν καλό μητρικό ένστικτο.

Η προέλευσή του είναι οι αρχαιοελληνικοί ποιμενικοί Μολοσσικοί σκύλοι έτσι όπως αυτοί εξελίχθηκαν δια μέσου των αιώνων σε ένα γενετικό κράμα με άλλους ποιμενικούς ορεινούς σκύλους της χώρας μας.

Σήμερα εμφανίζεται σαν πρωτόγονος ποιμενικός ορεινός σκύλος φύλακας κοπαδιών.

Κεφαλή

Είναι ογκώδης με αναλογία ρύγχους-κρανίου 2:3 και μέτρια ρινομετωπική γωνία. Το κρανίο είναι ομαλά καμπυλωτό, με εμφανή υπερόφρυα τόξα, και φαρδύ όσο σχεδόν το μήκος του. Καταλήγει σε αισθητή ινιακή απόφυση.

Το ρύγχος είναι φαρδύ και βαθύ στο σημείο πρόσφυσης με το κρανίο και συγκλίνει ομαλά προς το ακρορίνιο, χωρίς να καθίσταται μυτερό, αλλά αντιθέτως διατηρώντας επαρκές εύρος, το οποίο έχει ευρείς ρώθωνες με μαύρο χρωματισμό. Οι παρειές είναι επίπεδες και βαθιές. Τα ζυγωματικά είναι εμφανή.

Στόμα

Έχει άρτια και ισχυρή οδοντοστοιχία, με ιδιαίτερα ανεπτυγμένους κυνόδοντες. Η άνω και η κάτω γνάθος συγκλίνουν σε δάγκωμα τύπου ψαλίδας ή επίπεδο δάγκωμα και καλύπτονται από χείλη παχιά και ελαφρά χαλαρά.

Ο.Φ.Ε.Π.

ΟΜΙΛΟΣ ΦΙΛΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΟΙΜΕΝΙΚΟΥ

Αυτιά

Εκφύονται στο ύψος της νοητής γραμμής από την έξω γωνία των ματιών προς τα πίσω, είναι τριγωνικά, καρδιόσχημα, μετρίου μεγέθους, ακουμπούν στις παρειές επίπεδα ή αποκαλύπτουν εν μέρη το εσωτερικό τους. Το δέρμα τους είναι παχύ και καλύπτεται από πυκνό τρίχωμα.

Κατά την προσήλωση του σκύλου σε κάποιο ερέθισμα, ανασηκώνονται ελαφρά και κινούνται προς τα εμπρός.

Συμβάλλουν ιδιαίτερα στην συνολική έκφραση του προσώπου.

Δεν επιτρέπεται η κοπή των αυτιών και άτομα χωρίς αυτιά δεν είναι δυνατόν να αξιολογούνται στις εκθέσεις μορφολογίας.

Οφθαλμοί

Μετρίου μεγέθους, σε ωοειδές σχήμα, τοποθετημένοι συμμετρικά σε παράλληλες γραμμές του επιμήκη άξονα του κρανίου, απέχουν αρκετά μεταξύ τους. Κατά την πλαγία όψη της κεφαλής, κατέχουν θέση λίγο πιο κάτω από το επίπεδο του ρύγχους, καθώς αυτό επεκτείνεται νοητά προς το κρανίο. Το χρώμα τους είναι καστανό. Προτιμούνται οι πιο σκούρες αποχρώσεις. Τα βλέφαρα πρέπει να είναι σφιχτά, χωρίς να αποκαλύπτουν τον βλεννογόνο τους. Το βλέμμα είναι σοβαρό διεισδυτικό και ήρεμο.

Τράχηλος

Είναι ισχυρός, φαρδύς, μυώδης, σχετικά βραχύς, καλύπτεται από δέρμα χαλαρό που σχηματίζει προγούλι σε μικρό βαθμό.

Εμπρόσθια άκρα

Ισχυροί ώμοι, έχουν θέση κοντά στον θώρακα. Οι ωμοπλάτες είναι επικλινείς και σχηματίζουν μέτρια γωνία με τους βραχίονες. Τα μπροστινά πόδια πρέπει να είναι ίσια, με δυνατά και χοντρά οστά που καλύπτονται από ισχυρές μυϊκές μάζες.

Οι αγκώνες πρέπει να βρίσκονται παράλληλα με τον θώρακα και σε απόσταση από τις πλευρές ικανή να επιτρέπει την απρόσκοπτη έκταση του θώρακα κατά την κίνηση, ακόμη και κατά την μέγιστη προσπάθεια του σκύλου.

Οι καρποί πρέπει να έχουν ελαστικότητα και δύναμη.

Σώμα

Το στήθος πρέπει να είναι ευρύ και βαθύ μέχρι του ύψους των αγκώνων. Ο θώρακας απαρτίζεται από πλευρές τοξοειδείς με μέτρια καμπυλότητα, που επεκτείνονται αρκετά προς τα πίσω και αφήνουν αρκετό χώρο για την καρδιά και τους πνεύμονες.

Η ράχη είναι φαρδιά, ίσια και μετρίου μήκους, καλυπτόμενη από ισχυρές μυϊκές μάζες. Η κάτω γραμμή του θώρακα συγκλίνει ελαφρά προς τα πίσω, σχηματίζοντας μέτρια καμπύλη που δίνει την εικόνα της σφικτής κοιλιάς, διατηρώντας όμως ικανό βάθος στην οσφυϊκή χώρα.

Ο.Φ.Ε.Π.

ΟΜΙΛΟΣ ΦΙΛΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΟΙΜΕΝΙΚΟΥ

Η οσφύς είναι φαρδιά, βραχεία, μυώδης, ελαφρά καμπυλωτή, ενώνεται με εξίσου φαρδιά λεκάνη που είναι ελαφρά επικλινή προς τα πίσω και απαρτίζεται από ισχυρά λαγόνια οστά, που είναι εμφανή κατά το μεγαλύτερο ύψος της.

Οπίσθια άκρα

Οι μηροί πρέπει να είναι φαρδιοί και μακριοί και να έχουν καλή μυϊκή κάλυψη. Οι αρθρώσεις του γόνατου και του ταρσού είναι ισχυρές και σχηματίζουν μέτριες γωνιώσεις καθώς εμφανίζονται στην στάση του σκύλου και από την πλάγια όψη του.

Οι κνήμες είναι μετρίου μήκους και ο ταρσός ευρίσκεται χαμηλά. Τα μετατάρσια είναι κοντά, συμπαγή και κάθετα στο έδαφος όταν ο σκύλος είναι σε θέση στάσης.

Τα οπίσθια άκρα πρέπει να έχουν ισχυρά και χοντρά οστά και να είναι παράλληλα καθώς παρατηρούνται από πίσω.

Η παρουσία ή όχι ψευδονύχων είναι αδιάφορη και δεν προσθέτει στην γενετική αξία του σκύλου, καθόσον δεν αποτελεί λειτουργικό ανατομικό στοιχείο.

Πέλματα

Τα πέλματα είναι ευμεγέθη και σφικτά σε σχήμα ωοειδές, με χοντρά και σκληρά νύχια. Η μεσοδακτύλιος μεμβράνη είναι καλά ανεπτυγμένη και τα δάκτυλα είναι μακριά και καμπυλωτά.

Ουρά

Είναι χοντρή στην βάση της, φυτρώνει ψηλά στην λεκάνη, είναι μακριά έως το ύψος του ταρσού και σχηματίζει καμπύλη και μικρή αναστροφή κατά την άκρη της. Όταν ο σκύλος βρίσκεται σε διέγερση και κινείται, ανασηκώνεται και σχηματίζει ημικύκλιο πάνω από την λεκάνη.

Καλύπτεται από άφθονο τρίχωμα και σχηματίζει πλούσιο θύσανο.

Εμφανίζονται επίσης βραχύουρα ή άνουρα άτομα, τα οποία είναι αποδεκτά εξίσου με τα μακρύουρα άτομα και οι μεταξύ τους συζεύξεις είναι επιθυμητές προς την κατεύθυνση σταθεροποίησης μιας ποικιλίας της φυλής, στον βαθμό που το ιδιαίτερο αυτό στοιχείο δεν συνδέεται γενετικά με προβλήματα υγείας.

Τρίχωμα

Είναι πυκνό και άφθονο, με χοντρή τρίχα και συνίσταται από δύο μανδύες. Ο κάτω μανδύας έχει μαλακό και πυκνό τρίχωμα, ενώ ο πάνω μανδύας έχει μακρύτερο τρίχωμα με τρίχες ίσιες ή ελαφρά κυματιστές. Ο σγουρός μανδύας δεν είναι επιθυμητός.

Το τρίχωμα είναι αφρονότερο στο πίσω μέρος των μηρών.

Εμφανίζεται σε δύο ποικιλίες, τον μεσότριχο τύπο και τον μακρότριχο τύπο.

Τα αρσενικά άτομα εμφανίζουν χαίτη. Τα θηλυκά άτομα έχουν κοντότερο τρίχωμα. Το δέρμα είναι σκληρό αλλά ελαστικό.

Χρωματισμός

Οι βασικοί χρωματισμοί είναι ο μαύρος, ο καστανόφαιος, ο λευκός και ο ποικιλόχρωμος.

Ο.Φ.Ε.Π.

ΟΜΙΛΟΣ ΦΙΛΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΟΙΜΕΝΙΚΟΥ

Στον μαύρο χρωματισμό παρατηρούνται πολλές φορές καστανές ανταύγειες, ενώ εμφανίζονται λευκά σημάδια στο στήθος, το λαιμό, το επιρίνιο και τα άκρα (Μπασιούρης κατά την ποιμενική ορολογία).

Ποικιλία του μαύρου χρωματισμού είναι επίσης η εμφάνιση πυρόξανθων ή ραβδωτών περιοχών στις παρειές, το στήθος, πάνω από τα μάτια και τα άκρα (Γκέσος, κατά την ποιμενική ορολογία).

Στον καστανόφαιο χρωματισμό παρατηρούνται αποχρώσεις που κυμαίνονται από τον υπόξανθο, τον φαιό, έως τον σκοτεινό καστανόφαιο (Μούργο κατά την ποιμενική ορολογία) και τον ραβδωτό. Στον υπόξανθο (σταρένιο) και τον ραβδωτό είναι δυνατή η παρουσία μαύρου χρώματος στο ακρορίνιο, καθώς και η παρουσία λευκών περιοχών στο ακρορίνιο και στα άκρα.

Στον ποικιλόχρωμο τύπο (παρδάλης κατά την ποιμενική ορολογία), εμφανίζονται πάνω στην δεσπόζουσα λευκή επιφάνεια του τριχώματος, κηλίδες μικρές ή μεγάλες, καθώς και στίγματα, καστανόφαιου ραβδωτού ή μαύρου χρώματος. Οι κηλίδες χρώματος πάνω στο κεφάλι, είναι επιθυμητό να σχηματίζουν συμμετρικές περιοχές.

Έκφραση του ποικιλόχρωμου τύπου είναι και ο κυανομιγής χρωματισμός.

Όλοι οι χρωματισμοί είναι ισότιμοι και αποτελούν γονιδιακό πλούτο της φυλής. Ο εκτροφέας πρέπει να τους χρησιμοποιεί ανάλογα με τις αισθητικές του προτιμήσεις, αφού λάβει υπόψη του τα άλλα ουσιώδη ανατομικά χαρακτηριστικά.

Χαρακτήρας και συμπεριφορά

Ανεξάρτητος, θαρραλέος, αποφασιστικός, πιστός, εργατικός με υψηλή αίσθηση καθήκοντος και ισχυρό ένστικτο προστασίας των ζώων και του περιβάλλοντός του.

Είναι ευαίσθητος στον έπαινο και στον ψόγο και δεν ανέχεται την βίαιη συμπεριφορά. Έντονα κυριαρχικός, υποτάσσεται σε ένα άτομο. Σε αγέλες πάνω από τρία άτομα επιδιώκει την ιεραρχική τοποθέτησή του στις υψηλότερες κοινωνικές βαθμίδες με έντονες αψιμαχίες.

Ικανός να διακρίνει καταστάσεις και να ενεργεί από μόνος του. Καχύποπτος αλλά διακριτικός στην παρουσία των ξένων, δεν δημιουργεί εύκολα φιλίες, ήρεμα αποτραβηγμένος, αλλά έτοιμος να επέμβει με απότομα ξεσπάσματα επιθετικότητας.

Κατά την συνοδεία των κοπαδιών συνήθως κινείται στην περιφέρεια, επιλέγοντας θέσεις από τις οποίες έχει δυνατότητα να ελέγχει την ευρύτερη περιοχή. Την νύχτα είναι ιδιαίτερα κινητικός και απαντά με **βαθύ γαύγισμα** στα ερεθίσματα του περιβάλλοντος. Εμφανίζει επιθετικότητα προς τα άγρια ζώα και ικανότητα απώθησης ή διώξής τους.

Χρειάζεται κοινωνικοποίηση με ανθρώπους και ζώα από μικρή ηλικία, για να είναι ευάγωγος και αρμονικός στην συμβίωση μαζί τους.

Εκπαιδευσιμος, διατηρεί την τάση να κρίνει τις καταστάσεις πριν ενεργήσει. Δεν πρέπει να ωθείται σε επιθετικότητα.

Διαθέτει μεγάλη ενεργητικότητα που πρέπει να διοχετεύεται σε διάφορες δραστηριότητες, διαφορετικά οδηγείται από την ανία σε καταστροφικές τάσεις και υπερβολικό γαύγισμα.

Η συντήρησή του απαιτεί μεγάλους χώρους και συχνή ανθρώπινη παρουσία.

Ο.Φ.Ε.Π.

ΟΜΙΛΟΣ ΦΙΛΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΟΙΜΕΝΙΚΟΥ

Μέγεθος

Το ύψος ακρωμίου του θηλυκού πρέπει να είναι το λιγότερο 60 εκατοστά και του αρσενικού το λιγότερο 66 εκατοστά. Τα περισσότερα άτομα της φυλής, με καλές συνθήκες διαχείρισης στην διατροφή και την υγιεινή, ξεπερνούν αρκετά τα παραπάνω όρια και φθάνουν ύψος ακρωμίου 65 - 68 εκατοστά για τα θηλυκά και 70 έως 75 εκατοστά για τα αρσενικά που είναι επιθυμητό και λειτουργικό στοιχείο του ρόλου του σκύλου, στο μέτρο που δεν ανατρέπει την αρμονία και την δύναμη του σώματος.

Το βάρος του θηλυκού είναι το λιγότερο 32 κιλά και του αρσενικού το λιγότερο 40 κιλά, για σκύλους που εργάζονται καθημερινά στις συνθήκες της υπαίθρου. Τα μεγέθη αυτά μπορούν να επεκτείνονται στους αρσενικούς έως 55 κιλά και για τις θηλυκές έως 40 κιλά. Το βάρος του σώματος πρέπει να είναι σε απόλυτη αναλογία με το ύψος του σώματος και να συμβάλει στην ισχυρή δομή του σκύλου. Παχύσαρκα ή πλαδαρά άτομα δεν είναι επιθυμητά.

Ελαττώματα

Μυτερό και μακρύ ρύγχος, αποχρωματισμός της μύτης, σφιχτά χείλη, ανοικτόχρωμα μάτια, εντρόπιο ή έντονα χαλαρά βλέφαρα, πολύ μεγάλα αυτιά ή μικρά αυτιά τοποθετημένα ψηλά στο κρανίο, κομμένα αυτιά, προγναθισμός ή υπογναθισμός, έλλειψη δοντιών, όταν δεν οφείλεται σε ατύχημα ή προχωρημένη ηλικία, στενό και επίμηκες κρανίο, ραιβοποδία ή βλεσσοποδία, αδύνατα και μικρά πέλματα, αδύναμα μετακάρπια και μετατάρσια, λεπτός σκελετός και ελαφριά κατασκευή του σώματος, αδύνατη και μακριά ράχη, που εμφανίζει έντονη καμπύλη από το ακρώμιο έως τα λαγόνια οστά της λεκάνης, λυμφατική εμφάνιση του σώματος, λεπτή ουρά, έλλειψη τριχώματος, σγουρό τρίχωμα. Καστανός χρωματισμός. Μέγεθος σώματος με ύψος ακρωμίου και βάρος που δεν προσεγγίζουν τα κατώτερα αποδεκτά όρια, σε ώριμα άτομα ηλικίας 2 ετών.

Νευρική ιδιοσυγκρασία και υπέρμετρη επιθετικότητα.

Κατάταξη

Ο Ελληνικός ποιμενικός ανήκει στις Μαστιφοειδείς φυλές ποιμενικού τύπου της Ομάδας 2, της Διεθνούς Κυνολογικής Ομοσπονδίας (F.C.I.).

Σημείωση

Τα αρσενικά άτομα πρέπει να έχουν δύο εμφανώς αναπτυγμένους φυσιολογικούς όρχεις, κανονικά τοποθετημένους στο όσχεον.